

[Hans Thyge Jacobsen.]

direktører er ikke ufejlbarlige, og det ærede Medlem skulde nødig erklære sig saa renonce og fallit paa Evne til Lovgivning her i dette høje Ting, at han er nødt til at overlade til Bankdirektører og Sparekassedirektører at skønne i saa livsvigtige Spørgsmaal for Befolkningen. Det klæder hverken det ærede Medlem eller dette høje Ting eller denne høje Rigsdag. Jeg maa fastholde, at en Fremgangsmaade som denne, hvorved man altsaa overgiver til Direktørerne for de to paagældende Arter af Pengeinstitutter at skønne over, hvem, Per eller Povl, der trænger haardest til Nedsættelse i Udlaansrenten, den Nedsættelse, tilføjer jeg, som man altsaa ikke har andet at sige om end, at man haaber, man tror, man formener, at den vil komme som en Følge af den Lovgivning, man her iværksætter, ikke er Lovgivningsarbejde, men en Given op paa dette Omraade.

Saa kan det ikke nytte noget, at den højtærede Handelsminister, hver Gang han tager Ordet overfor mig i denne Sag, giver sig selv det Vidnesbyrd, at han ikke er i Stand til at forstaa, at en Mand kan have en Opfattelse, der ikke deles af hans Partis Flertal. Det er jo endnu et Vidnesbyrd om den højtærede Handelsministers tragiske Skæbne i disse Aar, at den højtærede Handelsminister under Trykket af Tiderne og Begivenhederne, under Byrderne, som er lagt paa ham, virkelig ikke længere er i Stand til at forstaa, at jeg paa et Lovgivningsomraade kan have en Opfattelse, som ikke deles af mit Partis Flertal. Ikke des mindre kan dette ikke blot lade sig opføre, men det er virkelig Tilfældet. Derfor synes jeg virkelig, at jeg har et billigt, i hvert Fald dog et menneskeligt Krav paa, at den højtærede Handelsminister polemiserer mod mig og ikke mod denne Kendsgerning, som maaske kan være interessant at spille Bold med for agitatoriske Formaaals Skyld. Jeg synes, at jeg baade efter det, jeg har udtalt paa Vælgermøderne, og det, jeg har udtalt her i dette høje Ting, har Krav paa, at den højtærede Handelsminister behandler mig og mit Synspunkt paa en noget anden Maade end den rent agitatoriske.

Den højtærede Handelsminister siger, at jeg er kommet i en Svaghedsstilling — det ved jeg nu ikke, om ærede Medlemmer har noget særligt Indtryk af — derved, at jeg under Valgkampagnen har udtalt mig, som jeg har, og her i Tinget har udtalt mig paa nøjagtigt tilsvarende Vis. Hvis det er det, man kalder en Svaghedsstilling,

saa ved jeg ærlig talt ikke rigtig, hvorledes det vil se ud, naar jeg en Gang kommer i, hvad den højtærede Handelsminister vil kalde en stærk Stilling. Nej, jeg er ikke i nogen som helst Svaghedsstilling. Den højtærede Handelsminister maa, hvad enten han saa synes godt om det, eller han synes slet om det, erkende, at jeg siger her i dette høje Ting nøjagtigt det samme, som jeg sagde paa Vælgermøderne. (Afbrudelse: Og gør det modsatte!). Nej, jeg siger ikke det modsatte, jeg siger nøjagtigt det samme: at jeg ønsker en Nedsættelse af Udlaansrenten. Og saa siger jeg, at hvis de Herrer fra Flertalspartierne tror, at den Nedsættelse i Udlaansrenten, som de altsaa her haaber og tror og formener, de kan naa frem til, vil have blot antydningvis Lighed med den Nedsættelse i Udlaansrenten, som jeg agiterede for under Valgkampen, tager de sørgeligt fejl.

Endvidere siger den højtærede Handelsminister, at jeg kunde jo have stillet Forslag. Den højtærede Handelsminister slipper alt for billigt om ved Sagen paa dette Punkt. Det kunde jeg ikke, for at sige det, som det er. Den højtærede Handelsminister ved saa inderlig godt, at jeg ikke er i Stand til at stille et Forslag paa dette Omraade, som vil kunne forelægges i dette høje Ting. Men jeg har under Sagens første Behandling opfordret til, at man under Udvalgsbehandlingen for det første søgte Oplysninger indhentet om, hvorledes man i andre Lande, først og fremmest i Tyskland, har baaret sig ad med at faa en effektiv Nedsættelse i Udlaansrenten, og for det andet beskæftigede sig med de Tanker og med de konkrete Forslag i saa Henseende, som er fremsat af Amtsforvalter N. P. Jensen, men i Betænkningen fra Folketingsudvalget ser jeg ikke andet end, at dette er fuldkommen afvist. Paa et saadant Grundlag har jeg Lov at hævde, at man fra Forligspartiernes Side overhovedet ikke giver sig i Kast med Opgaven: at faa Udlaansrenten ned. Man har gjort Forsøg paa ad indirekte Vej at naa frem til Maalet. Men enhver, som blot har det fjerneste Kendskab til disse Forhold, vil kunne se, at dette Forsøg er en Svaghedstilstand. Det er en saa antydningvis Indsats, at de Virkninger, der, naar nu Loven om lidt er vedtaget, forhaabentlig kommer, er af saa ringe Omfang og saa ringe Betydning for det gældbetyngede Landbrug, at man meget hellere skulde have taget hele denne Sag paa Lansespidsen og gaaet direkte til det, hvor plinligt det saa end kan være for Kreditforeninger og Hypotekforeninger, ikke mindst i en Tid som denne, hvor de paagældende